

EL MICALET GALÀCTIC

Bernat, un científic enamorat

Pep Castellano

Dibuixos de Jorge del Corral

Premi de Narrativa Infantil Vicent Silvestre

Premis Literaris Ciutat d'Alzira 2009

Aquesta obra obtingué el XIV Premi de Narrativa Infantil Vicent Silvestre, patrocinat per Edicions Bromera i promogut per l'Ajuntament d'Alzira. El jurat estava constituït per Lourdes Boïgues, Teresa Broseta, Josep Millo, Joan Vives i Carlos Correal.

*Amb la PPT,
m'ho vaig passar molt bé*

La primera vegada que vaig patir els efectes de la PPT (Poció de la Publicitat Total) de Bernat m'ho vaig passar molt bé, i la segona, i la tercera..., quina xalera! Corrent pel mig del carrer, imitant una patinadora descontrolada, mentre els cotxes frenaven en sec per no passar-me per damunt. He de reconèixer que en aquell moment va ser divertit, eh? Però les hauria pogudes passar molt borroses si un d'aquells cotxes m'haguera atropellat. I no és que jo fóra una inconscient, no. Simplement, no podia parar. M'havia begut aquella poció del científic Bernat i sentia música de clarinets: «nanaina, nanainaaa...». Em veia a mi mateixa en un món de

color rosa on tot semblava extret d'una propaganda de nines cursis, el cel era verd, els edificis estaven pintats de tots els colors de l'arc de Sant Martí, les voreres eren blaves com el cel, el carrer era rosa com un xiclet de maduixa, els cotxes em semblaven inofensius com de goma espuma de colors. I jo patinava fent la cabra pels carrers: «nanaina, nanainaaa...», i això que no duia patins!

Quina me n'hauria pogut passar!

A ma mare, en veure la filla, que sóc jo, una mica més i li agafa un cinc de copes. Què és un cinc de copes? No ho sé! Però ma tia Teresa ho diu sempre que algú té un sobresalt fort o està a punt de desmaiar-se.

Però, anem a pams, comencem pel principi!

*Entre el ball i el futbol,
ma mare està com una col*

Tot va començar una mica abans, aquella mateixa vesprada, havent eixit d'escola. Era dimecres, ho recorde perquè és el dia que jo no tinc anglés i la mare no té assaig, així que tornàvem cap a casa, sense passar per l'acadèmia, ni per l'auditori. Ella anava tota entusiasmada xarrant amb ma tia Teresa (la que diu sempre això del *cinc de copes*) de les seues coses. Quines són les seues coses? Doncs, les seues coses són el futbol i el futbol. Perquè són les dues unes fanàtiques, eh? Bé, ma mare, a banda de la passió pel futbol, també està boja pel ball.

És que ma mare és ballarina. Treballa a l'auditori de la ciutat, actua en musicals, que són com una

mena d'obres de teatre en què la gent s'ho diu quasi tot cantant o ballant. Assaja moltes hores, perquè l'apassiona la faena que fa i la vol fer molt i molt bé. Així que balla a l'auditori, a casa i a tot arreu. Jo dic que està com una col perquè ella, si de sobte se li acudeix un pas, el fa, i no es talla gens, sabeu? Es posa a ballar i punt! Li té igual que estiguem al carrer, com a la porta de l'escola, com al metro, com al supermercat a la cua del peix. Sempre està ballant o parlant de futbol, ma mare. Com una col, ja us ho he dit.

—Què dius ara! —requeitava ma mare a ma tia—. Va ser un penal com una catedral!

—Au vinga, Maria, per favor! —feia ma tia Teresa—. Que es va veure clarament com es va tirar a posta dins de l'àrea! Jo, si haguera sigut l'àrbitre, li hauria tret una targeta roja que...

—Targeta? De què vas? —defensava ma mare com si li anara la vida—. Targeta per al defensa!

Jo vaig mirar de ficar-hi cullerada. En ball no era una entesa, però si volien parlar de futbol, també hi tenia moltes coses a dir, eh?

—Mare, mare...

—Quèèèè?

—Que, hui, al pati, jo també he fet un gol de campionat, eh? Mira, he avançat des del mig camp i, regatejant, he passat tres jugadors de l'equip contrari, saps? Però m'han fet una falta. Fora de l'àrea,

eh?, que no ha sigut penal. I jo, eh?, l'he tirada directa, per damunt dels caps de la barrera, i el porter, que era Donat Pesat, eh?, no l'ha vista venir, i li he marcat un gol per l'esquadra a dos dits del travessar que...

–Marta, per favor! –va fer ma mare amb cara de no haver-me escoltat en cap moment–. No veus que estem parlant?

I jo què? Jo no estava parlant?, eh? Bah! Adults! Era clar que a ma mare i a ma tia els era ben igual que jo li haguera fet un gol espectacular mereixedor d'una final de la Lliga de Campions a Donat Pesat.

Per si ho voleu saber, Donat Pesat és el porter de l'equip contrari. En realitat li diuen Donat Sánchez, però jo abans li deia Donat Pesat perquè era un pesat. És que sempre m'estava fent regals i coses d'aquestes. Vull dir que se li notava d'una hora lluny que estava per mi, sabeu? I jo no volia saber res d'ell perquè era un plom, compreneu? Per això li deia Donat Pesat.

Com que aquelles dues no em feien ni cas, vaig passar d'elles. I ma mare i ma tia van continuar a la seua, i ni se'n van adonar quan em vaig fer la fonedissa amb l'entrepà de formatge i vaig desaparèixer.

Havia tirat arrere amb la idea de trobar-me amb Marc i la colla. Marc era el davanter del meu

equip. Ell i jo féiem una bona parella. Però, de futbol, eh?, de futbol i avant, eh? Vull dir que jo, des de la banda, tinc un art especial per a centrar bones pilotes i ell..., ell remata bastant bé, la veritat. Doncs això, que feia idea de trobar-me'l, a ell i a la resta de l'equip. Perquè, si ma mare i ma tia s'havien entestat a discutir de futbol, encara tindria bona cosa de temps per a jugar un partit al parc, mentre m'acabava l'entrepà i encara podria córrer per un altre carrer i arribar a casa abans que elles. I sense que se n'adonaren!

Però no em vaig trobar amb Marc, no. Qui venia de cara era Donat Pesat. I com que llavors era un pesat, vaig fugir d'ell com un llamp i em vaig amagar a corre-cuita a l'alqueria de Bernat.

Ho tenia prohibit. Però no tenia altre remei si em volia amagar de Donat Pesat. A ma mare no li feia gens de gràcia que entrara a l'alqueria de Bernat. Deia que estava completament grillat, que a una persona que feia les coses que feia ell li havia de faltar un bull necessàriament. Mira qui parla! La ballarina constant! A més, a mi si estava a mig bullir o no, m'era ben igual. Ma mare també està com una col; ben bullida, potser, però com una col, si més no. Així que en teoria ja estic acostumada a tractar amb grillats (això a ma mare no li ho he dit mai, eh?, però ho he pensat, la veritat). A més, a mi Bernat no em sembla que estiga boig. Crec

que és una persona molt divertida i prou. Li agrada disfressar-se, riure, cantar, jugar... I sembla mentida que a ma mare, amb tantes ganes de ballar com té, que no li anaren gens aquella mena de jugarotes. Sempre em deia que ni el mirara, que no em convenia relacionar-me amb ell.

–Ah, no? –se'm va escapar una vegada–. Doncs..., tu sí que t'hi vas relacionar, eh?

–Jo? Per què ho dius, això? Vinga, per què ho dius? D'on t'ho has tret, que aquest científic boig i jo puguem tenir res a veure? Com ho pots pensar? Qui t'ho ha dit? Per què ho dius?, vinga! T'ha dit alguna cosa, ell?

I va continuar fent-me preguntes d'aquelles d'interrogatori de policia i jo li vaig haver de dir:

–Tranquil·la, que ningú no m'ha dit res, no.

–Ah! És que si t'ha dit alguna cosa algú, és tot mentida, de manera que... ja ho saps!

–Que no m'ha dit ningú res! Ho he dit per dir-ho, i ja està!

I ho vaig deixar córrer perquè no volia que descobrira que jo li havia regirat les fotos sense demanar-li permís, ni que n'havia vist una de quan era més jove en la qual apareixia molt somrient abraçada a Bernat, que també era un poc més jove i que duia els cabells engominats i pentinats cap a darrere amb una cua. Així és que..., jo tenia raó.

Però vaig callar.

La veritat és que no només era ma mare la que li tenia tírria al pobre Bernat, la majoria dels pares el veien com un perill públic. Fins i tot havien anat a la policia amb la idea de fer-lo fora del barri. Però Bernat va justificar amb papers que tenia tot el dret de viure on vivia i de fer la vida que feia. Va demostrar que era un ciutadà respectable per més coses que diguera el veïnat. I no el van poder fer fora. Els de la colla ens vam alegrar, perquè, tot i que semblava un científic ben extravagant i grillat, ens divertia molt amb els seus experiments estrafolaris. Els grans, ma mare la primera, li deien el científic boig, però en realitat li diuen Bernat Arrufat. Tot i que jo moltes vegades li dic BAB i a ell li agrada.

*Jo sóc Bernat,
un científic enamorat*

Jo sóc Bernat Arrufat, però Marta Pujol a vegades em diu BAB (Bernat Arrufat Brown) des que li vaig dir que m'abelliria assemblar-me a Emmett Brown. Qui és Emmett Brown? Doncs un científic del cine. Ix a les pel·lícules de *Retorn al futur*. Té els cabells blancs i els du despentinats. Sempre va vestit amb una bata blanca plena de taques i està molt ocupat fent millores al DeLorean, que és el seu cotxe fantàstic amb el qual pot viatjar en el temps. Jo també. Vull dir que jo també estic sempre molt ocupat fent experiments. I, encara que em pentine, els meus cabells no em fan cas..., així que els duc igual que Emmett: esbullats i bojós.

En lloc de cotxe, tinc una alqueria vella plena de goteres, però he posat uns quants plàstics a la teulada i ha quedat molt bé. També hi he instal·lat un parell de panells solars i unes bateries de cotxe i tinc llum. Una de les habitacions, l'he transformada en un laboratori on tinc tot el que necessite per als meus experiments. La gent diu que he perdut l'oremus, que sóc un científic boig. I una mica de raó sí que tenen. Però hi ha bojos i bojos, no? I jo estic boig de ciència..., i d'amor també!

M'agrada molt una xica, sí, què passa? De fet, fa molt que m'agrada. Abans jo també li agradava a ella. Al principi li semblava fantàstic que jo fóra tan estrambòtic i daixò, però..., ara ja no. El nostre amor no és fàcil. A ella li agrada ballar, a mi no; a ella li agrada el futbol, a mi no; ella va sempre molt ben pentinada i arreglada, jo no; a ella li agrada viure al centre de la ciutat, i jo només sé estar a l'alqueria, amb la meua gosseta, l'hortet, el jardinet, els meus experiments... Jo vaig a veure-la actuar sempre que puc, que són la majoria dels dies. Em quede en silenci entre el públic i aplaudisc amb ganes cada vegada que ella ix a l'escenari. La meua estimada ara és un poc famosa i fa anys que no em fa ni cas, perquè diu que la meua imatge no li convé, sabeu? Per això estic boig d'amor, i faig cada vegada més bogeries, sí! En dir-vos que li he arribat a cantar ranxeres al balcó vestit de mexicà, ja us ho he dit tot. Però en-

cara n'he fet d'altres, no? Com que sé que li agrada molt el futbol, m'he vestit de futbolista per invitar-la a jugar un partit, m'he disfressat de seguidor del seu equip i m'he passejat per davant de sa casa amb un tambor per animar amb ganes els dies de partit, fins i tot m'he arribat a vestir de ballarí. He tret pancartes a les grades, que han eixit per la tele, amb el seu nom i un cor dibuixat... Ja ho sé, que potser em falta un regó i que estic completament grillat, com una cabra, sí! He volgut fer un munt d'històries per cridar la seua atenció, però l'única cosa que he aconseguit és que s'afarte cada vegada més de mi i que al final telefone a la policia. És molt difícil això d'enamorar-se, sabeu?

Ah, també estic boig de ciència, ja ho sabeu.

Els invents que faig, amb atifells que vaig trobant, em funcionen la mar de bé. De moment, ja he inventat el TRÀFEC (Transport Ràpid per a l'Aigua de la Font Ecològic i Canyer), un mix de carret i bicicleta que em permet circular per la ciutat i carregar bidons d'aigua des de la font fins a la meua alqueria sense cap esforç, i també el REFRESC (Recipient Especialment Fantàstic de Refrescar Econòmicament Sense Consum), que és com una nevera, però ecològica. Funciona, segons com, amb energia solar, eòlica o pedalejadora. Eu!, que quan no fa sol, ni vent, em toca pedalejar si vull les coses fresques, sabeu? També he inventat una post de planxar mòbil

que es transforma en patinet, un rellotge solar que, a banda de l'hora i el dia, també t'endevina l'oratge, i un munt de coses més.

Ah! I m'oblidava! He creat el SOFÀ (Seient Optimitzat per a Festejar Amorosament), una mena de sofà ben especial per a enamorats, que encara no he pogut experimentar.

També estic estudiant un curs de màgia per correspondència. M'agrada experimentar amb productes diferents i fabricar refrescos i llepolies amb *poders especials*; tot i que, de moment, encara no he aconseguit gran cosa. O potser sí?

Anem al cas. Justament aquella vesprada, quan va venir Marta a visitar-me, estava capficat en un experiment nou. Havia provat mesclar 250 centilitres de llimonada, amb 125 centilitres de suc de raïm blanc, una mica de sucre (34 grams), un polsim de pica-pica (743 mil·ligrams) i unes paraules màgiques que he après al curset de màgia i que no us puc dir perquè són un secret, però que componen un redolí amb PAU. Les paraules podrien ser *esclau*, que rima, o *cau*, que també rima. Però no us les puc dir, eh?

Com que em va preguntar què feia, li vaig haver d'explicar en què estava treballant:

—...però encara no sé quin color donar-li a la nova poció. He provat amb verd, taronja i transparent, de moment.

—Per a què servirà?